

AŞKIMIZ ESKİ BİR ROMAN

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başarı olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım* ve *Kırlangıç Çığlığı* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabişeleri*, Aptülrika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

Aşkımız Eski Bir Roman (2019)

AHMET ÜMİT

Aşkımız Eski Bir Roman

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5440
Edebiyat - 1550

Aşkımız Eski Bir Roman / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: İstanbul, Eylül 2019 (300.000)
ISBN 978-975-08-4555-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İÇİNDEKİLER

Aşkımız Eski Bir Roman • 9

Overlokçu Kız • 99

Sergey Nikolayeviç Jerkovski'ye Ne Oldu? • 151

Sevgili arkadaşım küçük İskender'in anısına...

Aşkımız Eski Bir Roman

Bazı vakalarda katilin kim olduğunun hiçbir önemi yoktur, cinayet silahı kimin elinde olursa olsun, kurbanı öldüren, aslında kendi tutkusudur. Tutkularının esiri olanların zihinleri sadece bir hedefe kilitlenmiştir; arzularını hayata geçirmek. O andaki tek amaçları budur, geriye kalanlar teferruattan başka bir şey değildir. Elbette bunun için kimse suçlayamaz onları ama tutkularını gerçekleştirirken başkalarını da işin içine katınca yaşanacaklar bir trajedi halini alabilir. En eğlenceli oyunlar büyük sıkıntılara, en zevkli anlar kanlı gerçeklere dönüşebilir. Geçenlerde Pera Palas'ta işlenen cinayet tam da böyle bir vakaydı işte.

Oda gülkurusu rengi bir ışıkla aydınlanıyordu. Adam yatağa sırtüstü düşmüştü, loş ışıkta iyice koyulaşan gözleri, sanki hapsedildiği çerçeveden fırlayıp kalbine bıçağı saplayan oymuş gibi alıngan bir ifadeyle Agatha Christie'ye bakıyordu. Oysa fotoğraftaki yazar, en küçük bir heyecan belirtisi bile göstermeden tatlı tatlı gülümsemeyi sürdürüyordu.

“Hemen ölmüş” dedi maktulü incelemekte olan Zeynep: “Atardamar kesilmiş olmalı.” Sağ elinin işaretparmağı, pıhtılaşmış bir kan tabakasıyla kaplanmış bıçağın etrafındaki boşlukta bir yarım ay çizdi. “Rastlantı mı yoksa katil bıçağı nereye saplayacağını iyi mi biliyormuş?” Sanki soruyu ben sormuşum gibi başını kaldırdı. “Evet, kestirmek zor Başkomserim.”

“Ama cinayet silahı bildiğiniz yemek bıçağı...” Ali’ydi görüş beyan eden. “Biftek kesmek için kullandığı bıçakla öldürmüş adamı.”

Haklıydı, sehpanın üzerinde duran tepsideki tabakta üçte ikisi yenmiş, kanlı bir biftek parçası duruyordu, yanında patates püresi, iki ince dilim havuç. Odadaki ayrıntıları daha iyi görmek için ışığı açtım. Olanca çıplaklığıyla ortaya çıktı yatağın üstündeki erkek cesedi. Altmış yaşlarındaydı, kalın kaşları, ince uzun bir burnu, dolgun dudakları vardı. Saçları bolca sürülen briyantınle lambanın altında ışıltılı parlıyordu. Üzerinde siyah beyaz çizgili paçalı bir dondan başka giysi yoktu, bir de ayaklarını saran jartiyerli ipek çorapları.

“Bu nasıl çorap be?” diye homurdandı Ali.

Cevap Zeynep’ten geldi.

“Jartiyerli çorap... Niye öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun Alicim. Evet, sadece kadınlar değil, erkekler de kullanır jartiyerli çorabı.” Kurbanın ayaklarına şöyle bir göz attı. “Tamam, pek çekici değil ama işe yarıyor. Bak şu baldıra sarılan kayış çorabın düşmesini önlüyor...”

Onlar böyle tartışırken benim bakışlarım kurbanın sol bileğindeki kadrani krem rengi, camı kırık saate kaydı.

“Adam katiline direnmiş” dedim alçak sesle. Yatağın üzerine saçılmış cam parçaları sözlerimi kanıtlar nitelikteydi. “On ikide durmuş. Tam gece yarısı.” Odaya sinmiş tütsü kokusu genzimi yakıyordu ama olay yeri inceleme gelmeden pencereyi açmak doğru olmazdı. Sanki işe yarayacakmış gibi sağ elimi sallayarak havadaki kokuyu dağıtmaya çalışırken sözlerimi sürdürdüm. “Anlaşılan parti kötü bitmiş.” Küçük masanın üzerinde duran buz kovanının içindeki şampanya şişesini, kırmızı küçük kaplarda hâlâ titreyen mumları gösterdim. “İki kişilik bir parti olmalı...”

Zeynep gözlerini bir an cesetten alarak iki kristal kadehi gösterdi.

“Haklısınız Başkomserim, şampanyalarını bile bitirememişler.”

“Adamın çıplak olması açıklıyor her şeyi.” Muzip çıkmıştı Ali’nin sesi. “Artık nasıl bir partiye...” Kendini tutamayıp güldü. “Ve kiminle ne yapıyordusa...”

Zeynep’in yanaklarına tatlı bir pembelik yayıldı ama mahcubiyetini çabuk yendi, yüzüne ciddi bir ifade yerleştirerek maktulün tırnaklarını gösterdi.

“Sanırım o kişinin DNA’sı. Şüphelileri saptayabilirsek kolayca buluruz onu...”

Umutla söylendi Ali.

“Yani katili...”

Bundan emin olmak zordu. Meslek hayatım boyunca o kadar tuhaf vakalarla karşılaşmıştım ki, bütün ipuçlarının üzerinde toplandığı kişi bile, sonradan ortaya çıkan bir kanıtlarla masumiyetini ispat edebilirdi. Ama bu hakikati öğrenmek için kurbanın kavga ettiği kişiyi bulmak zorundaydık. Aklımdan bunlar geçerken bir müzik duyuldu, Mozart’ın *Türk Marşı*’ndan alınmıştı, hani akıncıların atlarının koştuğu bölümden. Ama ardı ardına aynı notalar tekrar ediyordu. Bu bir cep telefonu sesiydi. Üçümüz de sesin geldiği yeri kestirmeye çalıştık. Evet, sonunda buldu Ali. Ses yastığın altından geliyordu, eldiven geçirilmiş sağ eliyle aldı telefonu. Zil çalmaya devam ediyordu, ekranda Feride yazısını gördüm. Telefonu Ali’den aldım, açtım.

“Alo buyurun?”

Karşıdaki şaşırmış olmalıydı ki, bir an sessizlik oldu.

“Edip... Edip...”

“Ben Başkomser Nevzat, siz kimsiniz?”

“Ben Feride, Edip’in eski karısıyım...” Ses artık endişeli çıkıyordu. “Neden telefona bakmıyor? Neden telefonu sizde? Yoksa kötü bir şey mi oldu?”

“Feride Hanım, başınız sağ olsun, ne yazık ki eski eşiniz öldü...”

“Ne? Siz ne diyorsunuz? Ne zaman?”

“Bu gece yarısı, birkaç saat önce...”

“Ciddi misiniz? Gerçekten de Edip...” Daha fazla konuşmadı, ağlamaya başladı. Bıraktım, telefon elimde öylece

bekleyerek sakinleşmesini umdum. Bir dakika sonra, “Nasıl olmuş?” dedi iç çekerek.

“Onu konuşuruz. Siz neden aramıştınız Edip Bey’i?”

“Hasta olduğunu söylemişti. Akşam yemeğine davet etmiştim, gelemem başım çok ağrıyor demişti. Yüksek tansiyonu vardı, korktum bir yoklayayım dedim.”

Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu.

“Gecenin bu saatinde mi?”

Hiç tereddüt etmeden yanıtladı.

“Edip’in uyku sorunu vardı, geç saatlere kadar ayakta kalırdı. Daha önce de defalarca aramıştım onu.”

“Anlıyorum Feride Hanım ama tansiyondan ölmediği kesin, Edip Bey bir cinayete kurban gitmiş.”

“Ne, ne diyorsunuz” dedi paniklemiş bir sesle. “Bir yanlışlık olmasın, kim öldürmek ister Edip’i?”

“Yanlışlık yok hanımefendi. Onun telefonuyla konuşuyorum, otel müdürü de kendisini yakından tanıyor zaten. Evet, ne yazık ki öldürülen kişi Edip Bey’den başkası değil.”

“Allahım, Allahım, peki, nasıl olmuş, kim yapmış?”

“Şimdi anlatamam Feride Hanım. Adresinizi söylerse-
niz, yarın ilk iş sizi ziyaret edeceğim, olanı biteni o zaman konuşuruz. Tekrar başınız sağ olsun.”

Kadının söylediği adresi yazmıştım ki, odanın önünde bir erkek sesi duyuldu. Telefonu kapatıp kapıya yöneldim. Dışarıdaki adamın ne dediği anlaşılmıyordu ama odanın kapısı aralanınca ses belirginleşti.

“Agatha Christie’ydi!” diyordu adam. “Evet, onun ha-
yaletiydi. Gözlerimle gördüm Erol Bey. Hayır, içki filan içmedim. Vazife başında neden içki içeyim?”

Aralanan kapıdan otelin müdürü Erol’la göz göze geldik. Yardımcılarımı odada bırakıp dışarı çıktım. Kat görevlisi gençlerden biriydi, telaş içinde anlatmayı sürdürüyordu.

“Valla diyorum Erol Bey. Agatha Christie’ydi, neden inanmıyorsunuz?”

Ela gözleri nemplendi, nerdeyse iki damla süzülecekti yanaklarından. Delikanlının duygulandığının farkında ol-

mayan Erol ise, biraz da bana yaranmak için sıkıştırılmayı sürdürüyordu.

“Ne Agatha Christie’si Nedim, kendine gel.” Delikanlıya yaklaşarak kokladı. “İçmişsin işte, anason kokuyorsun. Görev başında içmek yok demedim mi sana!”

Haksızlığa uğramış birinin sitemi belirdi Nedim’in yüzünde.

“Sarhoş müşteri rakı döktü üzerime.”

Müdür daha fazla dinlemeye gerek duymadı.

“Bir de yalan söylüyorsun. Çekmişsin kafayı, her gördüğün kadını Agatha Christie sanıyorsun.”

Nedim çaresizce yineledi.

“Valla içmedim Erol Bey, Nail’e sorun isterseniz. Olayı gördü, adam restoranda rakıyı üzerime döktü. Sarhoş filan değilim, gerçekten gördüm Agatha Christie’yi...”

“Emin misin Agatha Christie olduğundan?” diye kestim Nedim’in sözünü. Kat görevlisi duraksadı, acaba kimdi soruyu soran? Ama çok uzatmadı.

“Yazarın kendisi değildi efendim, hayaletiydi.”

Erol Bey vaziyeti kurtarmaya çalıştı:

“Yok, Başkomserim, olur mu öyle şey! Karanlıkta müşterilerimizden birini hayalete benzetmiş işte. Baksanıza kafa da kıyak...”

“Lütfen” dedim kararlı bir sesle. “Lütfen, bırakın da konuşsun. Evet, Nedim, anlat bakalım, nasıl gördün Agatha Christie’nin hayaletini?”

Sesimdeki güven veren tını işe yaramıştı.

“Oradan çıktı Başkomserim...” Titreyen eliyle, 411 numaralı odanın kapısını gösteriyordu. “Sanki yürümüyor da halının üzerinde uçuyor gibiydi. Evet, çok hızlıydı, yumuşacık basıyordu yere. Dediğim gibi belki basmıyor da uçuyordu. Etekleri uzun olduğundan göremiyordum. Önce asansörün önünde durdu, sonra merdivenlere yöneldi, göz açıp kapayıncaya kadar da kayboldu.”

“Nasıl kayboldu?” diye homurdandı Erol. “Nereye gittiğini görmedin mi?”

Ardı ardına yutkundu Nedim.

“Korktum Erol Bey, kadının yüzü dehşet içindeydi. Bir an göz göze geldik...” Derinden bir iç geçirdi. “O yetti bana, hemen bakışlarımı kaçırdım. Tekrar baktığımda hayalet yok olmuştu...”

Nedim’in sözleri gayet inandırıcıydı, üstelik müdürün iddia ettiği gibi öyle sarhoş filan da değildi. Bakışlarım koridorun tavanını taramaya başladı. Ne düşündüğümü anlayan Erol, köşedeki yuvarlak cam cihazı gösterdi:

“Güvenlik kamerası orada Başkomserim.” Suratını buruşturdu. “Bence anlamsız ama isterseniz kayıtları da izleyebiliriz.”

“İyi olur, hemen göz atalım.”

Kamera kayıtlarını izleyeceğimiz alt kattaki odaya giderken, anlatmayı sürdürdü Erol:

“Sürekli müşterilerimizdendi rahmetli Edip Bey. Edip Kelami. Aileden zengin. Soyadına uygun olarak en büyük tutkusu da edebiyattı. Babası Cenap Kelami Bey sadece yükümlü bir servet değil aynı zamanda edebiyat sevgisini de miras bırakmış tek evladına. Saatlerce edebiyat üzerine konuşurdu, sadece yerli yazarlar değil, yabancı yazarlar konusunda da bilgi sahibiydi. Muhteşem bir kütüphanesi varmış Arnavutköy’deki villasında. Evet, İstanbul’da oturuyor Edip Bey ama bazı özel günlerde otelimizde kalırdı. Edip Bey de Pera Palas âşığı. Bizde kaldığı geceler Hemingway’in ya da Christie’nin odalarını tercih ederdi. O gecelerde yazarların kitaplarının ilk baskılarını da yanında getirir, sabaha kadar onları okurdu.”

Otelin geniş merdivenlerinden inerken ben de bu binayı sevdiğimi hissettim. İstanbul’un simgelerinden biriydi bu otel. Yüz küsur senedir hizmet veriyordu insanlara. Bir otelden çok daha fazlasıydı. Kültürel bir kurum. İşletmeye açıldığından beri birçok enteresan olaya sahne olmuştu. Hiç cinayet işlenmiş midir bilmiyordum ama bu geceki vakayla birlikte o gizemli atmosferine yepyeni bir muamma daha katılmış oluyordu.

Kamera kayıtlarının bulunduğu odaya girdiğimizde kimse yoktu. Ama becerikli Erol Bey hemen buldu kayıtları. Az sonra da bilgisayar ekranından akmaya başladı görüntüler. Evet, işte Agatha Christie'nin odasının bulunduğu dördüncü kat... Evet, saat 00:03... Nedim elinde tepsiyle koridorda yürüyor. 402 numaralı odaya bir tepsi içinde yiyecek götürüyor. Kapıyı çalıyor, içeriden bir adam tepsiyi alıyor, Nedim'e bahşiş veriyor. Kat görevlisi yüzünde mutlu bir ifadeyle asansöre yönelirken, bir başka odanın kapısı açılıyor. Bu, Agatha Christie'nin İstanbul'a geldiğinde kaldığı 411 numaralı odadan başkası değil. Bir kadının dışarı çıktığını görüyoruz, üzerinde 1930'larda giyilen, siyah, dantelli bir elbise var, ellerinde siyah ipek eldivenler, boynunda iri inciler, başında yine o günlerden kalma tüylü, siyah bir şapka.

“Görüntüyü büyütebilir misiniz?” diye sordum Erol'a.

Derhal isteğimi yerine getirdi müdür. Ben de ekrana yaklaştım ve gördüğüm şey karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Evet, karşımda Agatha Christie duruyordu. Romanlarının büyük hayranı olmama rağmen elbette ünlü yazarla hiç karşılaşmamıştım ama hiç kuşku yoktu, az önce cinayet mahallinde gördüğüm fotoğraftaki kadından başkası değildi kapıdan çıkan. Nasıl yani, fotoğraftan fırlayan cinayet romanları yazarı, Edip Bey'i öldürdükten sonra otelden kaçmaya mı çalışıyordu?

İlk şaşkınlığımı atlattıktan sonra “Tamam” dedim müdüre. “Devam edebilirsiniz.”

Görüntü yeniden akmaya başladı. Hayır, elbette Nedim'in söylediği gibi bir hayalet değildi karşımdaki ama gerçekten de sanki yürümüyor da uçuyor gibiydi. Önce asansörün önüne geldi, bekleyecek hali yok gibiydi, sonra panik içinde merdivene yöneldi. Basamaklardan aşağıya doğru kaydı gitti.

“Nedim haklıymış” dedi Erol ürkmüş, kısık sesle: “Gerçekten de Agatha Christie öldürmüş Edip Bey'i...”

Elbette inanmadım bu teoriye.

“Edip Bey kendi adına mı tutmuştu odayı?” diye sordum.